

Munka, viszontagságok között

Pál fáradozott azon, hogy a Szentírásból a megtértek elé tárja az Isten műve támogatására vonatkozó világos tanításokat. Noha mint az evangélium prédikátora, „joggal” igényelhetette, hogy megélhetéséért világi foglalkozásban „ne kelljen dolgoznia” (I. Kor. 9:6), időnként mégis, prédikátori tisztsége gyakorlása közben, a nagyobb kultúr-központokban mesterségét is folytatta, hogy létfenntartását biztosítsa. {AA 346.1}

A zsidók a testi munkát nem tartották rendkívüli dolognak vagy lealázónak. Mózes a zsidókat kioktatta, hogy gyermekeiket rendszeres mesterségre tanítsák; bűnnek számított, ha ifjaknak megengedték, hogy a testi munkát kerüljék. Sőt, ha a gyermeket szent hivatásra nevelték is, szükségesnek tartották, hogy valamilyen gyakorlati, hasznos munkát tanuljon. Minden ifjúnak, akár gazdag, akár szegény szülők gyermeke volt is, mesterséget kellett tanulnia. Ha a szülők elmulasztották gyermeküket mesterségre kitaníttatni, úgy tekintették őket, mint akik eltértek az Úr rendeleteitől. Ennek a szokásnak megfelelően, Pál is megtanulta már kora ifjúságában a sátorkészítés mesterségét. {AA 346.2}

Mielőtt Pál Krisztus tanítványa lett, magas állást töltött be, és nem volt szüksége megélhetéséért két keze munkájára. Azonban később, miután már egész vagyonát Krisztus ügyének fejlesztésére fordította, időközönként mesterségéhez folyamodott, hogy megélhetését biztosítsa. Ezt különösen olyan helyeken tette, ahol szándékát esetleg félreérthették. {AA 347.1}

Thessalonikában kifejtett működésével kapcsolatban olvassuk először, hogy Pál, mialatt hirdette az igét, keze munkájával kereste meg kenyerét. Az ottani gyülekezethez intézett levelében emlékezteti a hívőket, hogy „terhetekre lehettünk volna, mint Krisztus apostolai”. De még hozzáteszi: „Emlékezzetek ugyanis atyámfiai a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra; mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük néktek az Isten evangéliumát, csak hogy senkit meg ne terheljünk közületek” (I. Thess. 2:6, 9). Az apostol a hozzájuk intézett második levelében kifejti továbbá, hogy amikor ő és munkatársai náluk időztek: „sem ingyen kenyeret nem ettek senkinél, hanem munkával és fáradsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek se legyünk terhére. Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk néktek, hogy minket kövessetek.” (II. Thess. 3:8-9) {AA 347.2}

Thessalonikában találkozott az apostol olyan emberekkel, akik húzódoztak a testi munkától. Ezekről írja később: „Némelyek rendetlenül élnek közületek, akik semmit nem dolgoznak, hanem nyugtalankodnak. Az ilyeneknek azonban rendeljük, és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csendesen munkálkodva, a magok kenyerét egyék.” Miközben Pál Thessalonikában dolgozott, különösen ügyelt arra, hogy az ilyeneknek igazi példaképül szolgáljon. „Mert amikor nálatok voltunk” – írja –, „azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” (II. Thess. 3:11-12, 10) {AA 347.3}

Sátán minden korszakban megkísérelte, hogy Isten szolgálóinak fáradozásai elé akadályokat gördítsen, amennyiben a gyülekezetekbe a fanatizmus lelkületét vitte be. Így volt ez Pál napjaiban is; így a későbbi évszázadokban; úgyszintén a reformáció korszakában is. Wycliffe-nek, Luthernek és másoknak, akik befolyásukkal és hitükkel a világ áldására szolgáltak, harcolniuk kellett olyan csalárdságok ellen, amelyekkel az ősi ellenség megkísérelte, hogy a túlbuzgó, kiegyensúlyozatlan és megszenvedetlen lelkületű tagokat fanatizálja. Tévelygő lelkek azt tanították, hogy az életszentség magaslata a lelket minden földi gond és munka fölé emeli, tehát a munka alól is mentesíti. Mások viszont szélsőséges nézeteikkel, bizonyos szövegeket félremagyaráztak, és azt tanították, hogy a munka bűn. A keresztény ne törődjön többé sem saját, sem családja jólétével, hanem egész életét szentelje lelki dolgoknak. Azonban Pál apostol tanítása és példaadása megfeddi az ilyen szélsőségeket. {AA 348.1}

Thessalonikában az igehirdetés közben Pál nem volt teljesen keze munkájára utalva, hogy megélhessen. Amikor később thessalonikai élményeire hivatkozik, és megköszöni a filippibeli hívők adományait, amelyekkel ottani tartózkodása alatt támogatták, ezeket írja: „Mert már Thessalonikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre.” (Fil. 4:16) Annak ellenére, hogy ezt a segítséget kapta, a thessalonikaiaknak mégis példakép akart lenni a szorgalomban; egyrészt, hogy senki se vádolhassa jogosan kapzsisággal, másrészt, hogy példaadásával megfeddje azokat, akik a testi munka felől fanatikus nézeteket vallottak. {AA 348.2}

Amikor Pál első ízben meglátogatta Korinthust, olyan emberek közé került, akik gyanúsán fogadták az idegenek szándékait. A tengerparton lakó görögök tapasztalt kereskedők voltak. Ezek annyira begyakorolták magukat a fortélyos üzleti fogásokba, hogy végül is az volt a véleményük, hogy a haszon jelenti az üdvösséget, és a pénzszerzés minden körülmények között előnyös – akár tisztességes, akár görbe úton is. Pál ismerte jellemvonásaikat. Nem akart tehát alkalmat szolgáltatni olyan állításokra, hogy az evangéliumot pénzért prédikálja. Joggal követelhetett volna támogatást korinthusi hallgatóitól, de nem élt ezzel a jogával, nehogy prédikátori munkásságát és eredményességét az a jogtalan gyanú csorbítsa, hogy az evangéliumot nyereség kedvéért prédikálja. Szerette volna a félreértés minden alapját kiküszöbölni, nehogy üzenete veszítsen erejéből. {AA 349.1}

Korinthusba érkezése után nemsokára „egy Akvilla nevű, pontusi származású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából és feleségére Priscillára.” Ezek „azonféle mívesek valának” mint ő. Klaudius rendeletére, hogy minden zsidónak el kell hagynia Rómát, kerültek Akvilla és Priscilla Korinthusba, ahol mint sátokezdők telepedtek le. Pál tudakozódott felőlük. Amikor megtudta, hogy istenfélők, és igyekeznek kerülni az őket körülvevő helytelen befolyásokat, hozzájuk ment, „náluk marada és dolgozik vala... Vetekedvén pedig minden szombaton a zsinagógában és igyekezék mind a zsidókat, mind a görögöket meggyőzni.” (Ap. csel. 18:2-4) {AA 349.2}

Később Silás és Timótheus is csatlakozott Pálhoz Korinthusban. Magukkal hozták a macedón gyülekezetek anyagi támogatását a mű fejlesztésére. {AA 350.1}

A korinthusi hívőkhöz írt második levelében, miután ott már egy erős gyülekezetet alapított, Pál emlékeztette őket a köztük töltött életére. „Avagy vétkeztem-é” – kérdezte – „mikor magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hirdettem néktek az Isten evangéliumát? Más gyülekezeteket fosztottam meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam terhére senkinek. Mert az én szükségemet kipótolták a Macedóniából jött atyafiak; és rajta voltam és rajta is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre. Krisztus igazsága bennem, hogy én ettől a dicsekvéstől nem esem el Akhaja vidékén.” (II. Kor. 11:7-10) {AA 350.2}

Pál megmagyarázza, hogy miért tanúsított ilyen magatartást Korinthusban. Azért, hogy „elvágytam az alkalmat az alkalomkeresők elől” (II. Kor. 11:12). Miközben mint sátokezdő munkálkodott, az evangéliumot is hűségesen hirdette. „Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok tűrésben, jelekben, csodákban és erőkben is.” Azután hozzáfűzi: „Mert micsoda az, amiben megkárosodtatok a többi gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én magam nem voltam néktek terhetekre? Bocsássátok meg nékem ezt az igazságtalanságot! Ímé harmadízben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket magatokat... Én pedig nagy örömet áldozok és esem áldozatul a ti lelketekért.” (II. Kor. 12:12-15) {AA 350.3}

Efészusban töltött hosszabb működésének ideje alatt, ahol három éven át az egész vidéken hatalmas evangélizáló munkát végzett, szintén folytatta mesterségét. Efészusban csakúgy, mint Korinthusban, Akvilla és Priscilla társaságának örvendhetett, akik elkísérték Ázsiába is, második misszióútjának befejezése alkalmával. {AA 351.1}

Egyesek tiltakoztak és kifogásolták, hogy Pál kézi munkát végezzen, mert azt állították, hogy ez nem egyeztethető össze az evangélium prédikátorának tisztségével. Hogy Pál, a legtekintélyesebb és legelsőrangúbb prédikátor ipart úzzön, miközben az igét hirdeti? Vajon nem méltó-e a munkás az ő jutalmára? Miért fecsérelné sátrak készítésére idejét, amikor bizonyára jobban is fel tudná használni? {AA 351.2}

Pál azonban nem tekintette ezt az időt elveszettnek. Mialatt Akvillával dolgozott, szoros összeköttetésben volt a nagy Tanítóval, és megragadott minden alkalmat, hogy az Üdvözítőről bizonyosságot tegyen, és a szűkölködőkön segítsen. Vágyott állandóan újabb lelki megismerésre. Oktatta munkatársait a lelki dolgokban; egyszersmind példát adott a szorgalmas munkára és alaposagra. Ügyes, gyors munkás volt, mesterségében szorgalmas, és azt vallotta, hogy: „lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok” (Rm. 12:11). Mestersége által a társadalom olyan rétegeihez is hozzáférkőzhetett, akiket egyébként nem érhetett volna el. Társainak megmutatta, hogy a kézügyesség a mindennapi foglalkozásban: Isten adománya. Isten nemcsak a tehetséget adja, hanem a bölcsességet is, hogy azt helyesen felhasználjuk. Tanította, hogy még mindennapi munkánk

végzése közben is Istent kell dicsőítenünk. Munkában megkérgesedett kezei mit sem csökkentették szívhez szóló beszédének, szövegének erejét, amelyeket mint keresztény hit hirdető intézett hozzájuk. {AA 351.3}

Pál apostol gyakran éjjel-nappal dolgozott, nemcsak saját fenntartására, hanem hogy munkatársainak is segítségére legyen. Keresetét megosztotta Lukáccsal, és segítette Timótheust is. Gyakran éhezett, csak hogy mások nyomorán enyhítsen. Önmegtagadó életet élt. Szolgálatának vége felé, Miletusban az efézusi vénekhez intézett búcsúbeszéde közben, bátran mutathatta fel kérges, barázdás kezeit, mondván: „Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam. Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekekről gondot viselni és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni.” (Ap. csel. 20:33-35) {AA 352.1}

Ha Isten szolgálói azt képzelik, hogy Krisztus ügyéért nehézségeket és ínséget szenvednek, gondoljanak csak arra a műhelyre, amelyben Pál dolgozott. Ne feledkezzenek meg arról, hogy Istennek ez a választott eszköze, miközben a sátorlapot szabta, a kenyéréért dolgozott, amelyet apostoli munkálkodásával már jogosan kiérdemelt. {AA 352.2}

A munka áldás, nem átok. A tétlenség lerontja az istenfélő lelkiéletet, és megszorítja Isten Lelkét. Az állóvízű mocsár undort kelt; ellenben a tiszta folyóvíz egészséget és derűt áraszt a földön. Pál tudta, hogy akik a testi munkát elhanyagolják, csakhamar elgyengülnek. Oktatni akarta a fiatal evangélistákat, hogy kezük munkája által, izmaik és inaik gyakorlásával erősödnek meg. Így lesznek képesek elviselni azokat a küzdelmeket és nélkülözéseket, amelyek az evangélizálás munkája közben várnak rájuk. Tudatában volt, hogy tanításai veszítenének erejükből, elevenségükből, ha szervezetét egyenletesen és kellőképpen nem foglalkoztatná. {AA 352.3}

A resteknek nélkülözniük kell azt a felbecsülhetetlen értékű tapasztalatot, amelyet a mindennapi élet kötelességeinek teljesítése nyújt. Nem kevesen, hanem az emberek ezrei élnek a világon, akik csak fogyasztják azokat az áldásokat, amelyeket Isten irgalma áraszt rájuk. Elfeledkeznek arról, hogy az Úrnak a rájuk bízott javakért hálaáldozatot hozzanak. Elfelejtik, hogy a nekik kölcsönzött talantomok bölcs felhasználása által egyszersmind termelők is legyenek. Ha megértenék, hogy Isten milyen munkát kíván tőlük, mint segítő társaitól, akkor nem vonakodnának a felelősség terhétől. {AA 353.1}

Fiatal emberek hasznavehetősége, akik úgy érzik, hogy Isten a prédikátori tisztségre hívta el őket, nagyrészt attól függ, hogy miként kezdik meg munkájukat. Akiket Isten hit hirdetőül választott ki, azok magasabb elhivatásukról bizonyosságot is fognak szolgáltatni; tőlük telhetőleg igyekeznek, hogy tehetséges munkásokká fejlődjenek. Olyan tapasztalatokat szereznek, amelyek alkalmassá teszik őket a tervezésre, a szervezésre és a kivitelezésre. Múltat elhivatásuk szentségét, igyekeznek önfegyelm által Mesterükhöz mindinkább hasonlónak válni; jóságát, szeretetét és igazságát nyilvánvalóvá tenni. Miközben komolyan törekszenek a rájuk bízott talantomokat kamatoztatni, segítse őket a gyülekezet – értelmes módon. {AA 353.2}

Azonban ne mindenkit bátorítsunk, aki úgy érzi, hogy a prédikátori tisztségre hivatott, hogy úgy a maga, mint családja részére állandó támogatást igényeljen a gyülekezettől. Középfokú a veszély, hogy egyeseket – tapasztalatok híján – hízog és helytelen dicséret által elkényeztetnek. Ezek azután elvárják a teljes támogatást anélkül, hogy a maguk részéről komolyabban fáradoznának. Azokat az anyagi javakat, amelyek Isten műve fejlesztésére folynak be, nem szabad olyan férfiakra költeni, akik csak azért akarnak prédikálni, hogy támogatást kapjanak, és így valósítsák meg önző céljukat: a kényelmes életmódot. {AA 354.1}

Azok a fiatal emberek, akik a prédikátori hivatásban óhajtnak tehetségüket értékesíteni, szívleljék meg azokat a tanításokat, amelyeket Pál apostol példaadása nyújt Thessalonikában, Korinthusban, Efézusban és másutt. Noha kiváló szónok volt, és Isten rendkívüli munkára választotta ki, mégsem tartotta megaláztatónak a testi munkát, és sohasem szűnt meg áldozatot hozni azért az ügyért, amelyet szeretett. A korinthusiakhoz így ír: „Mindezt ideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is. Fáradozunk is tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illetetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük.” (I. Kor. 4:11-12) {AA 354.2}

Pál, az emberiség tanítóinak egyik legnagyobb mestere, legmagasabbrendű kötelességei mellett a legkisebbeket is szívesen végezte. Ha az Úrért való szolgálatában a viszonyok megkívánták, készségesen dolgozott mesterségében. Egyébként pedig kész volt mindenkor világi foglalkozását abbahagyni, hogy az evangélium ellenségeinek ellenállását leküzdje, avagy megragadjon egy-egy rendkívüli alkalmat lelkek megnyerésére, Jézus Krisztus számára. Buzgalma és szorgalma tilalomfá a lustasággal és kényelemszeretettel szemben. {AA 354.3}

Példaadásával Pál megcáfolta azt a felfogást – amely akkor terjedt el a gyülekezetben –, hogy csak azok hirdethetik eredményesen az evangéliumot, akik teljesen függetlenek, akik nem kényszerülnek testi munkára. Cselekedete gyakorlatilag szemléltette előttük, hogy mit tehetnek szent életű gyülekezeti tagok olyan helyeken, ahol az emberek még nem ismerik az evangéliumi igazságokat. Példaadása sok egyszerű munkást lelkesített, hogy Isten művének fejlesztésére minden tőlük telhetőt megtegyenek, s egyszersmind munkájukkal megkeressék mindennapi kenyerüket. Így Akvilla és Priscilla sem szentelték minden idejüket az evangélium szolgálatára, de Isten mégis felhasználta ezeket az alázatos munkásokat, hogy Apollónak megmutassák a teljes igazság útját. A Úr, szándékának kivételére különböző eszközöket használ fel; kiválóan tehetséges egyéneket kiválaszt, hogy minden erejüket az evangélium tanítására és prédikálására szenteljék, mindazáltal mások is, akiket bár kézzátétellel nem avattak fel, fontos munkát végezhetnek a lélekmentés terén. {AA 355.1}

Az önfenntartó evangéliumi munkások előtt igen nagy terület áll nyitva. Igen sokan, mialatt mesterségüket folytatják, értékes tapasztalatokat szerezhetnek a lélekmentés munkájában. Ily módon használható munkásokká képezik ki magukat, fontos feladatok elvégzésére az ínséges területeken. {AA 355.2}

Isten önfeláldozó szolgálója, aki fáradhatatlanul hirdeti és tanítja az ígét, súlyos terhet hordoz szívében. Munkáját nem órák szerint méri. Bére nem befolyásolja munkásságát, kötelességei teljesítését fel nem hagyja, noha körülményei kedvezőtlenek. Megbízatását a mennyből nyerte, és onnan várja jutalmát is, miután bevégezte munkáját. {AA 355.3}

Az Úr úgy rendelte, hogy az ilyen munkások a fölösleges gondoktól mentesüljenek; legyen meg minden alkalmuk, hogy megszívelhessék Pál apostol figyelmeztetését: „Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen.” (I. Tim. 4:15) Miközben gondoskodjanak arról, hogy elegendő mozgásuk legyen lelkük és testük egészségben, épségben tartására, de Isten nem akarja, hogy idejük nagy részét világi foglalkozásukban kényszerüljenek eltölteni. {AA 356.1}

Ezek a hűséges munkások, noha készek az áldozatra és arra, hogy feláldozzák magukat az evangéliumért, mégsem mentesek teljesen a kísértésektől. Ha gondok nehezeden rájuk és nyugtalanítják őket, mert a gyülekezet elmulasztja, hogy kellő anyagi támogatást nyújtson nekik, igen sokan szenvednek a kísértő heves támadásaitól. Amikor látják, hogy munkájukat olyan csekélyre értékelik, levertség vesz erőt rajtuk. Igaz, hogy előretekintenek az ítélet idejére, amikor elnyerik jogos jutalmukat, és ez új erőt kölcsönöz nekik, időközben azonban családjuk élelemre és ruházatra szorul. Ha meggyőződnének arról, hogy Isten felmentette őket kötelességük teljesítése alól, szívesen élnének kezük munkájából. Azonban tudatában vannak, hogy idejük az Úr, tekintet nélkül azok rövidlátására, akiknek kötelessége volna őket elegendő anyagiakkal ellátni. Igyekeznek felülemelkedni olyan kísértéseken, hogy üzleti vállalkozásba fogjanak, amely csakhamar megszüntetné ínséges helyzetüket. Folytatják tehát munkájukat az Úr művének előmozdítására, amelyet jobban szeretnek saját életüknél. Hogy ezt megtehessék, arra kényszerülnek, hogy kövessék Pál apostol példáját, és átmenetileg mesterséget folytatnak; mialatt természetesen továbbra is végzik lélekmentő tevékenységüket. Ezt azonban nem személyes előnyökért teszik, hanem hogy Isten ügyének előmenetelét szolgálják. {AA 356.2}

Jönnek napok, amikor Isten szolgálója lehetetlennek tartja, hogy elvégezze a szükséges munkát; hiányzanak ugyanis az anyagi eszközök a számottevő és alapos munka végzéséhez. Fél, hogy a rendelkezésre álló eszközökkel nem tudja mindazt véghezvinni, amit kötelességének tart. De valahányszor hittel fog hozzá, látni fogja Isten dicsőségének megnyilatkozását, és fáradozásait siker koronázza. Ő, aki megparancsolta követőinek, hogy menjenek el e széles világra – ellátja majd minden munkását, aki parancsának engedelmeskedik, és igyekszik hirdetni üzenetét. {AA 357.1}

Művének felépítésénél az Úr nem mindenkor világít meg mindent szolgálai előtt. Néha próbára teszi gyermekei bizalmát, amennyiben olyan körülményeket enged rájuk, amelyek kényszerítik őket, hogy hitben haladjanak előre. Gyakran súlyos és kellemetlen helyzeteket teremt, és előhaladásra készíteti őket, mialatt lábaikat szinte verdesi a haragos áradat. Éppen ilyen időkben küldik fel hozzá komoly imáikat; Isten pedig utat mutat nekik, és tágas terekre vezetí őket. {AA 357.2}

Ha Isten szolgálai felismerik kötelességüket az Úr szőlőskertjének még szükségét szenvedő részével szemben, és a Mester szellemében fáradhatatlanul munkálkodnak lelkek megtéréséért, akkor Isten angyalai előkészítik az utat, és gondoskodnak a szükséges eszközökről is a mű fejlesztése érdekében. Akik világosságot nyertek, azok gazdagon járulnak majd hozzá az érettük folyó mű fejlesztéséhez. Szívesen és bőkezűen tesznek eleget minden segélykérésnek; Isten Lelke pedig készíteti szívüket, hogy az Úr ügyét ne csak otthon, hanem a külmisszió területein is támogassák. Ily módon jut erősítés az egyéb helyeken dolgozó munkások részére; és az Úr műve az általa tervezett módon halad előre. {AA 357.3}